

There are no translations available.

Կյանքը ու պոեզիան նույնն են

Ռ° չկանչել նրան, ռ° չպահել չեմ կարող,

սև քամին ծովերի փոթորկում է դեռ մակույկը:

Մի° վերադարձրու ինձ նրան, թող մնա° մե–ռած ջրին:

Խորտակվում է վարդագույն մակույկը^a

թեքվելով անգոր իր վազքում: Սիրե՛լ է արդյոք նա,

ով հաղթել է խիղճը իրիտգում: Դո°ւ, Բարձրյա°ւ,

մի°լքիր ինձ Ահեղ Դատաստանի առաջ:

Խուլ անապատում միայն քեզ հետ կըմբռնեն,

թե ինչու շրջանը չփակված^a դեռ պատանի,

ննջեցիրկոշտուցուրտհողում:

Մի զնդան ևս կփակվի, կհարվածի բահը,

կթափվի ծեփը: Մեզ հետկխոսի ժամանակը`

շնչահեղձ^a որպես հավերժություն:

Կհայտնաբերվի^aինչ գաղտնի էր ցայսօր,

երկինքը միմյանց համար էր ստեղծել մեզ,

ուրիշինընտրվով՝ ընտրեցիր մահը:

Օ՛, Թ՛ալասսա՛ 1, հնամյա Թ՛ալասսա՛,

ինչո՞ւ ես թաքցնում կանաչ թիկունքդ,

կանչի՞՞ր, կանչի՞՞ր քեզ հետ, մի՞թե լքել ես մեզ:

Ու թե մեռած ես, թող սլանա՞ քամին,

խենթ, ինչպեսհիշողությունը,

թո՞ղ տանի մեզ, թո՞ղ բարձրացնի անդունդից,

թո՞ղ տանի հեռու՞՞ դեպի սարերը, որտեղից

Կրկին կտեսնենք ծովածոցերը բոլոր

ուկմեռնենք կղզիներից վեր:

Նաիրա Համբարձումյան